

Frontera

Ferran Joanmiquel

Introducció / Isabel Marcillas-Piquer

TEATRE
bromera

Premi de Teatre Palanca i Roca - Ciutat d'Alzira

ESCENA 1

(Interior d'una casa de pedra. Es tracta d'una casa enmig de la muntanya, abandonada i mig en runes. Hi ha una llar de foc al fons, enganxada a la paret. A una banda de la llar de foc, hi ha la porta d'entrada a l'habitable, vella i de fusta. I a l'altra banda, un pany de paret rústicament emblanquinat amb calç. Entre la porta d'entrada i la llar de foc hi ha una finestra que dona a l'exterior. El PARE i en JOEL entren a l'espai portant unes motxilles. Quan obren la porta, se sent el grinyol característic de les xarneres rovellades. El PARE va vestit amb roba de muntanya i en JOEL va vestit de qualsevol manera, amb samarreta, vambes poc adients per tresscar per la muntanya i uns texans força gastats. En JOEL està visiblement cansat i suat.)

JOEL. Què collons hi hem vingut a fer, aquí?

PARE. Volia que veiessis aquest racó de món.

JOEL. I què té d'especial, aquest lloc?

PARE. Res.

JOEL. Molt bé. Doncs ja he vist el que havia de veure.
Fotem el camp.

PARE. Espera. S'està fent tard. Valdrà més que passem la nit aquí.

JOEL. Aquí? Per què?

PARE. Perquè em fa por que no arribem al refugi abans que es faci fosc.

JOEL. Ho deus dir de conya, no?

PARE. Al pas que anem no hi arribarem ni a mitja nit.

JOEL. Tu flipes. Jo no m'hi quedo, aquí.

PARE. Dormim aquí i demà al matí tornem cap avall, no pateixis.

JOEL. Però què dius...

PARE. (*Traient-se la motxilla.*) Vaig a buscar llenya. Encendré la llar de foc.

JOEL. Però si aquí no hi ha aigua, no hi ha res. I jo vaig xop de suor de cap a peus, hòstia. Que no ho veus?

PARE. No et moriràs pas, per un dia que no et dutxis, home.

JOEL. Però m'has dit que dormiríem al refugi. M'ho has dit, abans de marxar.

PARE. Això també és un refugi.

JOEL. Això? I una merda.

PARE. Au, va, treu-te la motxilla i seu. Estàs que no t'aguantas dret.

JOEL. Que et dic que jo foto el camp. Que jo aquí no m'hi quedo ni de conya.

PARE. Vols fer el favor de parar quiet d'una vegada?
(*Pausa.*) Què passa?

JOEL. Res...

PARE. Com que res?

(*Pausa.*)

JOEL. Que aquest lloc em dona mal rotllo, collons. Què vols que et digui? No sé per què, però a mi aquest lloc em dona mal rotllo.

PARE. Només és una casa.

JOEL. Una casa en runes.

PARE. Té llar de foc i un sostre. Estarem bé, no pateixis.

JOEL. Una casa perduda al puto cul del món...

PARE. Ens hem de quedar aquí, Joel. Ho sento, però és irrefutable.

JOEL. (*Comprovant el mòbil.*) Però és que aquí no hi ha cobertura. No hi ha una merda. I què t'hi jugues que això està tot ple de bitxos...

PARE. Vols fer el favor de treure't la motxilla i mirar de calmar-te? (*Pausa.*) Sembles una criatura, collons.

JOEL. Jo no volia venir, hòstia. Has sigut tu. Has sigut tu, que m'hi has obligat.

ESCENA 2

(Plou. Se sent el so de la pluja. En JOEL està fent bullir sopa en un fogonet. Porta el sac de dormir per sobre les espatlles. El PARE està partint branquillons i els va afegint a la llar de foc.)

PARE. Apaga el fogonet.

JOEL. Què?

PARE. La sopa. Que ja fa estona que bull, aquesta sopa.

JOEL. Jo la meva la vull ben calenta. Que cremi.

PARE. Ja n'estarà prou, de calenta, home. Hem d'estalviar gas.

JOEL. Tenim prou llenya per passar la nit, oi?

PARE. Sí.

JOEL. Sort que abans n'hem anat a buscar. Plou que t'hi cagues, allà fora.

PARE. Per això mateix l'hem d'estalviar, el gas. Demà estarà tot xop i no podrem cremar res.

JOEL. Però demà al matí ja tornem, no...?

PARE. Sí...

JOEL. M'has dit que demà al matí tornarem. M'ho has dit.

PARE. Que et dic que sí, collons. De què tens por?

JOEL. Mantindré el foc encès tota la nit. Vull que hi hagi flama tota l'estona. Jo miraré la flama i m'imaginaré que soc en un altre lloc.

PARE. On?

JOEL. No ho sé. Lluny d'aquí.

PARE. T'estàs posant paranoic, Joel...

JOEL. Em quedaré tota la nit despert, si fa falta. La flama. Només existirà la flama.

PARE. Em sorprens, fill. La veritat és que et feia més valent.

JOEL. Tu no en tens ni puta idea...

PARE. No, de debò. A casa no tens tantes manies, no? No et fa res sortir a les nits i tornar a casa quan et rota. Sense dir mai on vas ni tampoc contestar mai cap trucada.

JOEL. No sé si te n'havies adonat, que tinc vint putos anys.

PARE. Sí, més anys que cervell...

JOEL. T'encanta, papa, ho veus? És que t'encanta...

PARE. Què és el que m'encanta?

JOEL. Fer-me patir.

PARE. Jo et faig patir?

JOEL. M'has arrossegat fins aquest puto forat.

PARE. Suposo que has portat la medicació, no?

JOEL. T'encanta torturar-me...

PARE. Joel...

JOEL. Fer-me sentir petit i estúpid. Que no serveixo per a res...

PARE. Joel, para...

JOEL. T'encanta, és que t'encanta...

PARE. L'has portat o no?

JOEL. El què?

PARE. La medicació.

(Pausa.)

JOEL. No.

PARE. No l'has portat?

JOEL. No t'estic dient que no?

PARE. I com és que no l'has portat?

JOEL. Perquè no la necessito.

PARE. Ara no sé si ho dius de conya o què...

JOEL. No ho dic de conya.

PARE. Però si et tremolen les mans, fill...

JOEL. Jo ja no la necessito per a res, la medicació.

PARE. Fes el que et doni la gana, Joel. Ja t'ho faràs.

JOEL. Tremolo perquè tinc fred, entesos? Perquè en aquest puto forat hi fot un fred que pela.

PARE. Doncs acosta't al foc, carai. Estira't amb el sac de dormir a la vora del foc i no te'n moguis. Estàs tremolant tot tu com una fulla.